

STEEN VIVECA

KRVAVÉ POKÁNIE

JE NAČASE ZAPLATIŤ ZA HRIECHY Z MINULOSTI

IKAR

STEEN
VIVECA

KRVAVÉ POKÁNIE

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Bjordal

IKAR

Viveca Sten
BOTGÖRAREN

Copyright © 2022 Viveca Sten
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Cover design by Henrik Koitzsch, www.koitz.dk
Translation © 2026 by Zuzana Inczingerová, Lenka Bjordal
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0613-3

*Venujem Mischi, chlpatému miláčikovi
celej rodiny*

Prológ

Upratovačka Aada Kuusová stála v kúpeľni izby číslo šesťstotridsaťtri v hoteli Copperhill Mountain Lodge v meste Åre. Práve zavesila dva čisté uteráky, keď zo susedného Strieborného apartmánu začula akési zvuky.

Žeby tam ktosi nariekal?

Od strachu?

Bolo neskoro, krátko po polnoci. Izba číslo šesťstotridsaťtri, ktorá sa nachádzala vedľa Strieborného apartmánu, bola poslednou zastávkou pred koncom jej služby. Musela tam vymeniť uteráky skôr, než sa poberie domov, lebo noví hostia sa mali ubytovať na druhý deň ráno.

Teraz však akoby vrástla do zeme. Pohľad upriamila na stenu kúpeľne susediacu s apartmánom.

Ženské výkriky, hlasné a bezmocné. Nato sa ozval hlboký mužský hlas, zanádal a za nadávkou nasledoval tupý zvuk, takmer akoby niekto prevrhol lampu a tá spadla na zem.

Čo sa tam dialo?

Z apartmánu doliehalo stonanie a v Aade sa v tej chvíli čosi zlomilo. Paralyzovala ju hrôza, rovnako ako kedysi dávno, keď jej opitý nevlastný otec pästami bil matku, až kým nekrvácala.

Znova mala sedem rokov.

Premkol ju strach a krv v žilách jej stuhla.

Aada zabľúdila pohľadom k zrkadlu nad umývadlom a zahľadela sa do svojich vydesených očí. V apartmáne sa rozhostilo ticho, no aj napriek tomu zostala stáť v obranom postoji. Plecia mala vytiahnuté, chrbát zohnutý. Všetky nervové zakončenia v jej tele boli v pohotovosti.

Dýchala rýchlo a plytko, ústa mala otvorené. Mala by tam zájsť a zaklopať na dvere? Alebo by mala zavolať na recepciu? Vyvolať poplach?

Netušila, čo má robiť, a mala pocit, že jej dochádza vzduch. Kyslík jej uviazol v hrdle a jazyk sa jej prilepil na podnebie. Rozum jej našepkával, aby niečo podnikla, no jej telo by sa najradšej kamsi skrylo. *Nikto sa nesmie dozvedieť, že si tu bola*, kričal jej hlas v hlave. *Inak by sa mohlo niečo zlé prihodiť aj tebe.*

Aada ešte vždy civela na ten istý bod na stene, až kým ju nezačali štípať oči. Zmocnilo sa jej nutkanie ujsť a toto nutkanie silnelo, až kým ju svaly neposlúchli. Roztrasená sa tackala do predsieni a šmátrala po čiernej kľučke.

V tej chvíli ho zbadala.

Chystala sa práve vyjsť von.

Pootvorila dvere a stále držala kľučku, keď cez škáru vo dverách videla, ako zo Strieborného apartmánu vybehol muž s lesklým, no zakrvaveným predmetom v ruke.

Čiapku mal stiahnutú hlboko do čela a polovicu tváre mu zakrývalo čierne rúško. Jediné, čo mu bolo vidieť, boli planúce oči.

Trvalo to asi iba sekundu, lebo inštinktívne privrela dvere, aby sa ochránila. Hlavou jej vírili myšlienky, no ona stála úplne paralyzovaná. Od strachu sa nedokázala ani pohnúť. Nakoniec klesla na kolená a skryla si tvár v dlaniach. Premáhala nevoľnosť a od šoku sa hojdala zo strany na stranu.

V Striebornom apartmáne sa muselo prihodiť čosi hrôzostrašné.

Ten chlap bol celý od krvi.

Žeby bol ešte stále na chodbe?

Dostane sa aj k nej a napadne ju?

Sobota
27. marca 2021

1

Tmavá opustená budova hotela sa týčila do rovnakej výšky ako čierno-biele horské brezy za ňou. Okenné tabule boli špinavé, fasáda sa odlupovala a pri múre sa povaloval odpad.

Pripomínalo to skôr Bohom zabudnuté miesto.

Charlotte Wretlindová stála pred vysokohorským hotelom v meste Storlien a vedela, že by mala byť vydesená. Bola Veľká noc, po oblohe sa prevaľovali mračná a bolo sychravo. Celý komplex pôsobil zvláštne tajomne.

Charlotte však videla čosi úplne iné. Nezaujímal ju, že hotel je osirelý a spustnutý, neprekážalo jej ani to, že ho poznačil zub času. Vníkala ho tak ako v čase jeho najväčšej slávy, keď bola ešte dieťa a spolu s rodinou tu trávili každé vianočné prázdniny.

Keď bola malá a celá sa triasla od vzrušenia.

Veľmi dobre si pamätala slávnostnú atmosféru, keď dvadsiateho tretieho decembra dorazili nočným vlakom zo Štokholmu a na stanici ich čakal odvoz v podobe saní ťahaných koňom. Keď vošli do elegantnej haly hotela, ktorej dominoval vianočný stromček a zo stropu viseli trblietavé girlandy.

Charlotte spomínala na pocit, ktorý sa jej zmocnil, keď na Štedrý deň stúpali po veľkolepom schodisku do hotelo-

vej reštaurácie. Ako sa na každom schode vlnila vlečka matkiných saténových šiat, aká bola krásna s červenými perami a vyčesanými tmavými vlasmi.

V Charlottiných spomienkach sa Vianoce strávené v Storliene spájali s magickým leskom. Celé roky snívala, že tu vybuduje exkluzívny vysokohorský hotel, presne taký, o akom vždy hovoril otec.

A teraz sa to stane skutočnosťou.

Svojho spoločníka Henryho musela dlho presviedčať, aby na tento projekt pristal, našťastie však mala partnera, ktorý bol pripravený poskytnúť jej potrebný kapitál. Desiatky rokov pracovala na tom, aby uskutočnila sny ľudí z finančnej či realitnej brandže. Nastal čas, aby uskutočnila vlastné plány. Mala päťdesiatšesť rokov a chcela vybudovať niečo, vďaka čomu si ju ľudia zapamätajú.

Otec by bol na ňu bezpochyby pyšný, keby sa toho dožil.

Dokázala si to predstaviť – nová hlavná budova, krídlo s luxusnými kúpeľmi, okná s panoramatickým výhľadom. Plocha, na ktorej budú stavať, sa niekoľkonásobne zväčší, hotel bude ponúkať exkluzívne apartmány a reštaurácie s osobitým charakterom zas gastronomické zážitky najvyššej kvality.

Znova to tu ožije a budú sem prúdiť zástupy hostí, ako keď bola malá. Keď to tu dokončí, vysokohorský hotel v Storliene bude samozrejmovou voľbou pre solventných zahraničných návštevníkov. Chcela prilákať najmä arabských a čínskych turistov, a to reklamnou stratégiou, do ktorej plánovania sa nedávno pustila.

Charlotte sa vracala k autu s úsmevom na perách. Chystala sa späť do Åre, do hotela Copperhill Mountain Lodge, kde sa ubytovala na celý veľkonočný týždeň. V čase voľna sa bude lyžovať. Zo Storlienu trvala jazda do Åre iba štyridsaťpäť minút.

Na budovanie hotela sa pripravovala veľmi dlho a snívala o ňom ešte dlhšie. Absolvovala množstvo stretnutí a nad plánovaním strávila nespočetné množstvo hodín. Na to, aby schválili všetky potrebné povolenia, sa musela nielen zaliečať, ale aj vyhrážať. Budúci pondelok ju čakalo posledné dôležité stretnutie s predstaviteľmi obce, po ktorom bude mať všetko potrebné pripravené. V pondelok popoludní o piatej mala naplánovanú tlačovú besedu.

Má sa na nej zúčastniť aj predstaviteľ obce Bengt Hedin. Prileť aj Henry. Charlotte sa zamračila. Nesmela zabudnúť, aby mu večer zavolala, musela sa totiž postarať, aby bol v dobrej nálade.

Keď si sadla do auta, neovládla sa a posledný raz sa pozrela na budovu. Kiežby tu bol otec, aby spolu s ňou oslávil jej triumf! Zomrel však pred niekoľkými rokmi. Matka trpela neskorým štádiom demencie a bývala v opatrovateľskom zariadení.

Otec sa nikdy nebude môcť radovať z jej najväčšieho úspechu, hoci ho celý svoj život presviedčala o svojej šikovnosti. Tešila sa však, ako svoje plány ukáže Filipovi, svojmu milovanému synovi, ktorý prisľúbil, že ju o týždeň navštívi v Åre.

Už sa ho nevedela dočkať.

Milovaný Filip.

Robila to aj preňho. Bol jej jediným dieťaťom. Po rozvo-de s Filipovým otcom Matsom ho vychovávala úplne sama. Potajme dúfala, že keď nadíde čas, Filip prevezme jej životné dielo a postupom času začnú spolupracovať. V minulosti sa často hádali pre jeho nedokončené štúdium, pevne však verila, že niekoľko spoločných dní strávených v horách ich vzťahu prospeje.

Práve prerušil ďalšie štúdium, tentoraz na VŠT, Vysokej škole technickej, a táto správa Charlotte nielen veľmi na-

hnevala, ale aj zarmútila. Pred niekoľkými týždňami sa pre to do krvi pohádali a ona mu povedala veci, ktoré neskôr trpko ľutovala. Po hádke jej iba sporadicky odpovedal na esemesky. Pre syna chcela len to najlepšie, nerozumela však, prečo sa jednoducho neusiluje viac.

Charlotte sedela s rukami položenými na volante. Bolo jej proti srsti, že Filip mrhá svojím talentom. Bol pohotový a inteligentný, a keby nebral všetko na ľahkú váhu, stal by sa z neho úspešný človek. Preto jednoducho nemohla mlčať, keď videla, ako márne čas hraním počítačových hier. Na druhej strane, nepáči sa jej napätie, ktoré zavládlo v ich vzťahu. Nikdy sa nebála konfliktov, ale nezhodnúť sa so svojím jediným dieťaťom bolo čosi úplne iné. Znamenal pre ňu všetko a nevedela vystáť jeho tichý odstup.

Keď zavíta do Åre, musí sa poušilovať a napraviť to. Snažila sa mu to vynahradiť tým, že sem pozvala aj jeho milú priateľku Emily, nestačilo to však na to, aby umlčala svoje zlé svedomie.

V aute bolo teplo, preto znížila teplotu vyhrievania. Nato jej zavibroval mobil, ktorý položila na sedadlo spolujazdca. V tme svietili jednotlivé písmenká na displeji. Prišla správa od Bengta Hedina, predsedu Výboru pre územné plánovanie pre okres Åre.

Musíme sa pohovárať o kúpe pozemkov. Opozícia mi kladie mnoho otázok a ja si nie som istý, či sa predaj uskutoční.

Charlotte zadržala hnevливý výkrik, ktorý sa jej dral na jazyk. Hedinovi štedro zaplatila za jeho bezproblémovú spoluprácu. Bolo neskoro na to, aby z toho vycúval, to predseda musel vedieť. Nemohol jednoducho zmeniť názor niekoľko dní predtým, ako mali celú záležitosť zverejniť.

Celý projekt v Storliene sa zakladal na možnosti kúpiť pozemky na plánovanú expanziu. Ukázalo sa, že získať okolité pozemky bude komplikované a členovia obecného za-

stupiteľstva jej celý čas hádzali polená pod nohy. Najprv od nej žiadali, aby zrenovovala existujúcu spustenú stavbu, neskôr jej odmietali schváliť nové výkresy od architekta. Mali dokonca toľko drzosti, že tvrdili, že načrtnutá budova svojím vzhľadom nezapadá do koloritu mesta.

Po mnohých dlhých a neproduktívnych diskusiách, pri ktorých vyšlo najavo, že obec sa nestotožňuje s jej víziou, si uvedomila, že jej nezostáva nič iné, iba sa uchýliť k menej ortodoxným metódam, aby dosiahla svoje.

Charlotte upriamila svoju pozornosť opäť na mobil. V pondelok sa všetko podpíše a na tlačovej besede odhalia svetu pripravovaný projekt v Storliene. Neexistuje, aby Hedinovi dovolila sabotovať jej projekt na poslednú chvíľu. Prirodzene, dôkladne si zdokumentovala všetky sumy, ktoré od nej s radosťou prijal. Poistila sa tak pre prípad, že by sa chystal vziať nohy na plecia. Pomaly formulovala odpoveď na jeho správu, ktorú jednoducho nemohol zle pochopiť.

To však nie je môj problém, ale váš. Tlačová beseda sa uskutoční v pondelok. Na zmenu je neskoro.

Správu odoslala. Stačilo. Odložila mobil a chystala sa zaradiť rýchlosť, keď mobil opäť zavibroval.

Čo zasa chceš?

Keď však chytila mobil, všimla si, že esemeska prišla z neznámeho čísla.

Zmizni odtiaľto, inak to olutuješ!

Z hrdla sa jej vydral unavený povzdych.

Odkedy sa miestni dozvedeli o jej plánoch, nebola to jediná výhražná esemeska, ktorú dostala. Pravdepodobne ani posledná. Všade sa nájdu ľudia, ktorým sa nepáči zmena a ktorí sa snažia zachovať veci také, aké sú. Vraj založili aj skupinu na Facebooku, kde ohovárajú nielen ju, ale aj jej hotelový projekt. Cez víkend zavolá Stefanovi a požiada ho, aby sa o túto záležitosť postaral. Bol jedným z naj-

lepších lobistov vo Švédsku a zároveň bývalým ministrom pôdohospodárstva s kontaktmi v rôznych spoločenských kruhoch. Byť známym bývalým politikom prišlo v tomto prípade vhod. Pracoval na projekte od samého začiatku a pomohol jej pripraviť pôdu aj na realizáciu hotela. A to rozhodne nebol jeho jediný talent. Pri spomienke na ich poslednú spoločnú noc sa usmiala.

Pokrčila plecami a rozhodla sa esemesku od neznámeho internetového trolla ignorovať. Nato vyrazila autom po zasneženej ceste. Mobil jej opäť zavibroval, no tentoraz sa Charlotte rozhodla ani sa naň nepozrieť. Nemienila sa dať zastrašovať anonymnými ľuďmi.

**Nedel'a
28. marca**

2

Reštaurácia Vinbaren praskala vo švíkoch, keď policajná inšpektorka Hanna Ahlanderová vychutnávala večeru spolu so svojou staršou sestrou Lydiou. Bolo krátko po siedmej a ony si práve objednali kávu a dezert. Obe nedávno prekonalí koronu, ktorá mala našťastie mierny priebeh, inak by sa neodvážili vyjsť do spoločnosti.

Sedeli pri okrúhlom stole v najodľahlejšom rohu miestnosti. Pri podlhovastom bare vzdialenom niekoľko metrov od nich pripravoval barman drinky pre iných zákazníkov.

Lydia si uhladila svetlé vlasy a zdvihla pohár s talianskym vínom Ripasso. V žiare sviečok sa zaligotala jej obrúčka a v nej zasadený briliant. Bola úspešná právnička a v Sadelne, oblasti nachádzajúcej sa iba zopár kilometrov od Åre, vlastnila obrovský dom. Práve tam našla Hanna útočisko minulý rok na Vianoce, keď ju opustil jej partner Christian a zároveň v ten istý deň dostala výpoveď na oddelení mestskej polície v Štokholme.

O desať rokov staršia Lydia odjakživa fungovala ako Hannin bezpečný prístav. Spolu so svojou rodinou sem prišli osláviť veľkonočné sviatky a sestry sa vytratili von, aby si dopriali večeru vo dvojici.

„Ako sa ti darí v práci?“ zaujímala sa Lydia a odpila si vína. „V poslednom čase je tu pokoj, nemám pravdu?“

Hanna prikývla. Celú zimu sa venovala prevažne vyšetrovaniu zločinov spojených s omamnými látkami a niekoľkým prípadom vydierania. Väčšinou sa zdržiava v Åre iba niekoľko dní v týždni a zvyšok času pracuje z Östersundu. Práve tam sa formálne nachádza jej pracovisko, oddelenie vyšetrojúce závažnú trestnú činnosť, rovnako ako v prípade jej kolegu a partnera Daniela.

Ako vždy, keď naňho pomyslela, aj teraz ju zabolelo srdce. A ako vždy, aj teraz tieto pocity potlačila. Bezpochyby bol o tomto čase doma s Idou a ich dcérou Alice a varil nedeľnú večeru.

Všetko bolo tak, ako malo byť, lebo bol so svojou rodinou. Práve tam bolo jeho miesto. Daniel a ona boli iba kolegovia a kamaráti, nič viac.

Servítkou si utrela ústa a zatlačila zakázané myšlienky do úzadia. Odkedy si uvedomila, že ku kolegovi ju viažu hlbšie city, ubehol už rok a odvtedy sa každý deň pokúšala skoncovať s nimi.

Spolupracovali na prípade vraždy slalomára Johana Anderssona a veľmi sa zblížili. Počas uplynulého roka jej bol Daniel veľkou oporou. Niekedy sa zobúdza uprostred noci, lebo sa jej opäť sníval hrozný sen o traumatickom ukončení prípadu.

Ešte stále ju kváril pocit viny z toho, že sa jej nepodarilo zasiahnuť včas.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa Lydia.

Jej sestra mala neuveriteľnú schopnosť zaregistrovať aj najmenšiu zmenu v správaní. Ani ona sa však nesmela dozvedieť o Hanniných pocitoch.

Lydia na ňu skúmavo hľadela.

„Nič,“ odvetila Hanna vyhýbavo.

Našťastie sa zjavil čašník s dezertmi, čo priviedlo Lydiu na iné myšlienky. Hanna sa hneď pustila do svojho

jablkového koláča posypaného chrumkavými mandľami, naaranžovaného na vanilkovom kréme. Lydia si objednala čokoládovú penu s čerešňami a kúskami snehových pusiniek.

„Súvisí to s nejakým mužom?“ spýtala sa Lydia. „Stretla si niekoho?“

Hannina staršia sestra sa nielenže o ňu postarala, keď sa s ňou Christian z ničoho nič rozišiel, no minulý rok dohliadla aj na to, aby jej vyplatil polovicu peňazí z predaja ich spoločného bytu.

Bez nej by Hanna nedostala ani korunu. A v tom prípade by si nikdy nemohla dovoliť kúpiť vlastný byt.

„Bohužiaľ, nie,“ odvetila Hanna s plnými ústami. „Aký skvelý dezert! A čo ten tvoj?“

Lydia sa však nedala len tak odbiť aj napriek Hanniným pokusom zmeniť tému.

„To, že Christian sa zachoval ako obyčajná sviňa, neznamená, že všetci muži sú rovnakí,“ povedala miernym tónom.

Hanna si predstavila Danielovu tvár. Jeho hnedozelené oči, pohľad, ktorý sa razom dokázal zmeniť z prívetivého na smrteľne vážny, jeho krátku hrdzavú bradu a líca, ktoré sa mu pri úsmeve nadvihovali.

Vďaka nemu sa cítila v Åre ako doma. Často spoločne cestovali do Östersundu a práve tie chvíle patrili k jej najobľúbenejším z celého týždňa.

Daniel by však nikdy nebol neverný svojej partnerke ani by sa ju nepokúsil ukrátiť o peniaze, ktoré jej právom patrili. Bol úplne iný ako Christian, lepší a príjemnejší chlap.

Hanna si však musela v duchu stále pripomínať, že je zadaný.

Hudba z reproduktorov bola zrazu hlasnejšia. A v pozadí bol oveľa väčší hluk.

„Je najvyšší čas, aby si sa pohla ďalej,“ vyhlásila Lydia.
„Aby si stretla niekoho, kto sa o teba bude skutočne zaujímať.“

„Viem,“ odvetila Hanna potichu. „A veľmi dobre.“

Ibaže nechápala, ako by to mala dosiahnuť.

Lebo jediný muž, na ktorého celý čas myslela, bol Daniel.